

finder det fuldkommen rigtigt, ligesom den ærede foregaaende Taler, at Staten for saa vidt ogsaa hjælper de noget bedre stillede Borgere, der viser den Fremsynethed at forsikre sig for derigennem at skabe sig en Sikring imod de økonomiske Følger af Sygdom, ved at der igennem Statstilsyn skabes en Betyggelse for, at de, naar de bliver syge, ogsaa faar den forventede Sygehjælp. Men jeg vil meget advare imod, at man søger at løse denne Opgave i Forening med eller som blot Appendiks til de anerkendte Sygekasser. Jeg mener, at saa snart et Samfundsmedlem er rykket ud af den Samfundskreds, for hvilken statsanerkendte Sygekasser og Statstilskud nu en Gang er bestemt, er vedkommende baade økonomisk og forsikringsteknisk rykket over i en anden Sfære, og de Kasser, de Institutioner, som da skal tage sig af hans Sygeforsikring, maa være noget ganske for sig.

Idet jeg altsaa i øvrigt skal give Lovforslaget min bedste anbefaling med paa Vejen og haaber, at det skal lykkes at faa det gennemført i det væsentlige i den Skikkelse, hvori det foreligger, vil jeg til Slutning gerne gøre en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister angaaende et Emne, som staar i Forbindelse med dette Lovforslag, men som paa Grund af, hvad der skete i Fjor, og ifølge Sagens Natur ikke vil kunne behandles i dette Lovforslag. Det er en bekendt Sag, at ogsaa den nuværende Regering interesserer sig for at komme de kronisk syge til Hjælp. Efter min Mening er det fuldkommen rigtigt, at man ikke er gaaet den Vej, som man i sin Tid var inde paa, at søge denne Samfundsopgave løst gennem de anerkendte Sygekasser ved Oprettelsen af særlige Afdelinger af dem. Det vilde efter min Mening have været farligt. Det vilde være et Aag at paalægge de nuværende statsanerkendte Sygekasser, en Opgave, som de paa ingen Maade vilde kunne magte. Men jeg gaar videre. Jeg mener i det hele taget, at det neppe vilde være muligt at løse hele denne Samfundsopgave ad Forsikringsvejen. Vi maa, om jeg saa maa sige, ind paa Forsørgelsesvejen. Denne Opgaves Betydning er i Virkeligheden meget stor, og jeg vilde gerne lægge et godt Ord ind for, at man snarest kommer ind paa denne Opgaves Løsning, og at den nuværende Treuga Dei ikke skulde komme de kronisk syge til Skade.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne for i Dag.

Næste Møde holdes i Morgen, Onsdag den 19. November Kl. 1, med følgende Dagsorden:

1) *Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser.

2) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om militære Personers Skattepligt.

Mødet hævet Kl. 3⁴⁵.

36te Møde.

Onsdag den 19. November, Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser.

Forhandlingen genoptoges.

Nøhr: Paa det Partis Vegne, jeg har den Ære at tilhøre, skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag, men jeg maa maaske som nyt Medlem af dette Ting og desuden i min Egenskab af gammel Sygekasseformand have Lov til at rette en Tak til de Faktorer, som har været de bærende i Arbejdet paa denne Sag. Jeg vil adressere denne Tak først til den højtærede nuværende Indenrigsminister, men jeg vil ogsaa rette den til den tidligere Indenrigsminister, det nuværende ærede Medlem fra Verminge (Jensen-Sønderup), som jeg ved med baade Interesse og Forstaaelse for Sygekassernes Tarv har arbejdet for Spørgsmalets Løsning, endvidere til det Udvalg, som behandlede denne Sag i Fjor, og sidst, men ikke mindst til den Kommission, der har haft Sagten til Behandling, og som med saa stor Sagskundskab har haft Evne til at trække de Hovedlinier op, som danner Rammen i dette Lovforslag.